

F. NIETZSCHE, texto 1
O crepúsculo dos deuses

Historia dun erro

1. O mundo verdadeiro acadable para o sabio, o piadoso, o virtuoso, – el vive nel, el é ese mundo.
(A forma máis antiga da Idea, relativamente intelixente, simple, convincente. Transcrición da tese “eu, Platón, *son* a verdade”.)
2. O mundo verdadeiro, polo de agora inacadable, prometido, porén, para o sabio, o piadoso, o virtuoso (“para o pecador que fai penitencia”).
(Progreso da Idea: tórnase máis sutil, máis insidiosa, máis incomprendible, – *faise femia*, *faise cristiá*...)
3. O mundo verdadeiro, inacadable, indemostrable, imprometible, mais, en canto pensado, un consolo, un deber, un imperativo.
(No fondo o vello sol, mais a través da néboa e o escepticismo; a Idea faise sublime, pálida, nórdica, königsbergiana.)*
4. O mundo verdadeiro – inacadable? En todo caso, inacadado. E en canto inacadado tamén *descoñecido*. En consecuencia, tampouco consolador, salvador, obrigatorio: por que había de obrigarnos algo descoñecido?
(Mañá gris, primeiro bocexo da razón. Canto do galo do positivismo.)
5. O “mundo verdadeiro” – unha Idea que xa non serve para nada, xa nin tan sequera obrigatoria, – unha idea que se tornou inútil, superflua, unha Idea xa que logo *desmentida*: ¡eliminémola!
(Día claro; almorzo; retorno don *bon sens* [sensatez] e da ledicia; rubor avergoñado de Platón; barullo infernal de todos os espíritos libres.)
6. Eliminamos o mundo verdadeiro: que mundo nos queda? o aparente tal vez?... Pois non! *Co mundo verdadeiro eliminamos tamén o mundo aparente!*
(Mediodía; instante da sombra máis curta: final do máis grande erro: apoxeo da humanidade: INCIPIT ZARATHUSTRA [comeza Zaratustra].)

F. NIETZSCHE; *O crepúsculo dos deuses*, “Como o ‘mundo verdadeiro’ deu finalmente en fábula”

Trad. de Rafael Martínez Castro (USC)

*. Königsberg: capital da Prusia oriental, onde naceu e viviu I. Kant.

F. NIETZSCHE, texto 2
Fragmentos póstumos 1887-1889

Crítica do nihilismo. 1. (...) O nihilismo como estado psicolóxico ten aínda unha *terceira e derradeira* forma. Dados estes dous *recoñecementos*, que co devir nada se obtén e que non hai unidade que rexa o devir, na cal o singular poida subsumirse completamente como nun elemento do máis alto valor: non queda máis *saída* que condenar como fraude todo este mundo do devir e imaxinar un mundo que queda alén daquel, en canto mundo *verdadeiro*. Mais non ben o home vai tras el, como queira que ese mundo está construído apenas de necesidades psicolóxicas e para iso carece de todo dereito, xorde así a derradeira forma do nihilismo, a cal se cifra na *falta de fe nun mundo metafísico* –que se prohíbe a crenza nun mundo *verdadeiro*. Chegados a este punto cómpre admitir a realidade do devir como única realidade, fica vedado calquera tipo de camiño oculto aos transmundos e falsas divindades – mais *non se atura este mundo que xa nin queremos negar...*

—No fondo que sucedeu? Chegamos ao sentimento de *ausencia de valor* cando comprendemos que non é lícito interpretar o carácter total da existencia nin co concepto de “*fin*”, nin co concepto de “*unidade*”, nin co concepto de “*verdade*”. Con eles non se obtén nin se acada nada; a multiplicidade do acontecer carece dunha unidade que a transcenda: o carácter do existir non é “*verdadeiro*”, é *falso...*, non hai xa absolutamente ningunha razón para non quitar da cabeza a idea dun mundo *verdadeiro...*

En suma: *retiramos* agora as categorías “*fin*”, “*unidade*”, “*ser*”, coas que nós engadimos un valor ao mundo – e agora o mundo *aparece sen valor...*

F. NIETZSCHE; *Fragmentos póstumos 1887-1889*. 11 [99] / (351)

Trad. de Rafael Martínez Castro (USC)

F. NIETZSCHE, texto 3
A gaia ciencia, ("La gaya scienza"),

341. *O peso máis grande.*— E se un día ou unha noite un demo vai tras de ti ás agachadas deica a máis solitaria das túas soidades e che di: “Esta vida, como ti agora a vives e como a tes vivido, terala que vivir unha vez máis e innumerables veces máis; e nela non haberá nada novo, senón que cada dor e cada pracer e cada pensamento e suspiro e todo o indiciblemente pequeno e grande da túa vida terá que tornar a ti, e todo na mesma orde e sucesión – e así esta araña e este luar entre as árbores, e así este intre e eu mesmo. O eterno reloxo de area da existencia é virado sempre de novo – e ti con el, migalliña de po!”? Non te botarías polo chan renxendo os dentes e maldicindo o demo que así che falou? Ou é que ti algunha vez viviches un instante inmenso, no que lle responderías: “ti es un deus e eu nunca oín nada tan divino!”? Se tal pensamento se apoderase de ti, tal como ti es agora, te transformaría e quizá te esmagaría; a pregunta sobre todas e cada unha das cousas “queres isto outra vez e innumerables veces máis?” gravitaría sobre a túa acción como o peso máis grande! Ou, como terías que estar reconciliado contigo mesmo e coa vida para non *desexar xa nada máis* que esta última eterna confirmación e resolución?

F. NIETZSCHE; *A gaia ciencia («La gaya scienza»)*, Libro IV, § 341

Trad. de Rafael Martínez Castro (USC)